



PROGRAM



8. JUBILEJNÍ Ó, SLAVNÉ
KLÁŠTERECKÉ
DIVADELNÍ ŽNĚ

CESTA VZHŮRU

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ JIRÁSKŮV HRONOV NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA OBLASTNÍ PŘEHLÍDKA

Osoby a obsazení

Frank V.Martin Čepelík nebo Jakub Tvrdlík nebo Radek Šedivý
Otilie, jeho žena.....Běla Fuková nebo Lucie Valenová
Herbert, jeho syn.....Oliver Cox nebo Ján Polák
Franziska, jeho dcera...Markéta Jurná nebo Lucie Špitálská
Emil Böckmann, prokurista.....Jakub Baran nebo Radek Šedivý
Richard Egli, personální šéf.....Kryštof Mende
Frieda Fürstová.....Lenka Zahradnická nebo Jana Pleskačová
Lukas Häberlin, pokladník.....Dan Parobek nebo Martin Tafat
Gaston Schmalz, pokladník.....Luboš Přívozník
Theo Kappeler, pokladník.....Filip Beitl
Päuli Neukomm.....Radomír Pivoda
Heini Zurmühl, ošetřovatel, sluha.....Jakub Zagar
Jannette alias Žužu, servírka.....Týna Tyllarová nebo Martina Řeháčková
Ernst Schlumpf, továrník....Jan Řehořka nebo Adam Ondřích
Apollonia Streuliová, hoteliérka.....Jana Kobesová nebo Kateřina Tyllarová
Piaget, majitel továrny na hodinky...Mikoláš Tyc
Traugott von Friedemann, prezident státu.....Ondřej Pečený

NÁHODA PŘIŠLA ZE ZLÍNA

aneb Jak byl objeven Friedrich Dürrenmatt

Roku 1911 se v tehdejší Moravské Ostravě narodil chlapec jménem Egon Karter, který jako patnáctiletý přišel do učení do zlínských Baťových závodů. Leč tak si svůj život nepředstavoval – cosi ho neodolatelně táhlo k divadlu. A tak k němu zběhl – čímž začal takřka neuvěřitelný životní příběh. Už jako sedmnáctiletý se mladý Egon objevil v opavském německém divadle jako elév pro všechny obory, jak bylo tehdy zvykem – pro činohru, operetu i operu. A vypracoval se záhy tak, že začal působit v letních sezónách v divadlech v Karlových Varech, Mariánských Lázních a Františkových Lázních, kde tehdy trávily prázdniny slavné hvězdy německého divadla, které zde s oblibou hostovaly. Avšak politické poměry později přiměly Kartera k odchodu do Rakouska a poté do Holandska, odkud před příchodem nacistů dorazil po dobrodružném útěku do Švýcarska, které se stalo jeho novým domovem. Tam mohl svobodně uplatnit všechny své talenty, herecké i manažerské – v Basileji založil dodnes existující divadlo Die Komödie (začínali tam třeba Maria a Maxmillian Schellovi) a také známou divadelní agenturu a nakladatelství. Stýkal se – a díky svému osobnímu kouzlu i spřátelil – snad se všemi významnými divadelníky své doby. A tak se jednou stalo, že navštívil intendant největšího curyšského divadla, kterého během rozhovoru požádala sekretářka, aby na okamžik přišel do vedlejší místnosti. Jak otevřela dveře, vznikl průvan, který odvál z intendantova stolu na zem několik popsaných listů papíru. Karter je ze zvědavosti zvedl a začel se do nich. Intendant, který se vzápětí vrátil, ho však varoval, aby s tím neztrácel čas, že je to rukopis divadelní hry jakéhosi neznámého grafomana. Jak se jmenuje? Friedrich Dürrenmatt!

Tím začal další neuvěřitelný příběh. Karter svým neomylným divadelním instinktem ihned poznal obrovský talent tohoto „grafomana“, pomohl mu proniknout na světové scény a stal se jeho celoživotním agentem. Tak řízením podivného osudu zásadním způsobem ovlivnila i Dürrenmattův život náhoda, jeden ze základních principů jeho divadelní dramaturgie.

Egon Karter se stal také jedním z mála Dürrenmattových přátel – a byl jediný, kdo přišel k jeho úmrtnímu loži ve vile v Neuchâtelu, posadil se k němu, vzal ho za ruku a dlouze s ním tiše rozmlouval.

Ale tím životní příběh toho báječného člověka nekončí: Egon Karter, narozený roku 1911, překonal nedávno dvě náročné operace, žije stále ve vile nad Basilejí, zajímá se o divadlo – a hovoří plynně česky!

Popřejme mu hodně zdraví do dalších let!



sobota 6. listopadu / 19:00

Friedrich Dürrenmatt

FRANK PÁTÝ

DS Ty-já-tr / Hrobso, Praha



Gangsterská opera o přátelství na život a na smrt. Komédie pro život, jaký je.

„Hospodařte, dokud se nevrátím /Luk. 19,13/“

Slovo o souboru

Hrobso je generační divadelní soubor z pražského, konkrétně holešovického, divadla Radar. Hrobso je součástí Dětského dramatického souboru TY-JÁ-TR, který založila v divadelní sezóně 1988-89 Radka Tesárková. V současné době má necelých dvě stě členů ve věku od čtyř do třiceti let. Soubor se skládá z více než deseti dramatických kroužků, divadelního souboru dětí, středoškolské divadelní skupiny a dvou skupin amatérského divadla dospělých herců. V rámci Ty-já-tru působí pod názvem „Bylo nebylo“ studio divadla pro děti (dospělí dětem), které má momentálně na repertoáru Pověsti pro štěstí (Jiráskův Hronov 2006) a Pohádky do kapsy (nominovány na Jiráskův Hronov 2010). Soubor pravidelně pořádá letní dětský tábor zaměřený na tvořivou dramaturgii a charitativně zaměřené divadelní Putování s huculem. Radka Tesárková a někteří další členové Ty-já-tru již tradičně připravují pod značkou K.O. letní divadelní inscenace pro hrad Křivoklát a pro otáčivé jeviště lesního divadla v Týně nad Vltavou.

Text: Friedrich Dürrenmatt

Překlad: Jiří Stach

Hudba: Paul Burkhard, Ondřej Pečený

Hudební spolupráce: Kryštof Mende

Texty písní: Miroslav Plešák

Klavír: Matěj Trojan

Scéna, kostýmy a plakát: Mirka Hrdinová

Herecká spolupráce: Denisa Nová

Produkce: Lucie Valenová

Světla: Jan Řehořka

Režie: Luděk Horký

sobota 30. října / 19:00

Ó, SLAVNÝ VEČER

sdružení KLAS a přátel divadla u příležitosti

40. výročí znovuoobnovení činnosti

amatérského divadla v Klášterci nad Ohří



Vzpomínání na uplynulých čtyřicet let, speciální divadlo nastudované jen a jen pro tuto příležitost, průlet historií kláštereckého divadla prostřednictvím voicebandu a mnoho dalších překvapení. To všechno je oslavný večer divadelníků a jejich přátel a příznivců.

Chybět nebude ani raut stvořený společnými silami všech divadelníků. Pozdním večerem se ponese hudba kapely Nakafe band, kulturní dům na každém kroku připomene posledních čtyřicet let divadelních ochotníků.

BAVTE SE!



neděle 31. října / 19:00

Murray Schisgal
A CO LÁSKA?

Divadlo AMADIS, Brno

Absurdní tragikomedie „A co láska“ (v originále „Luv“, což představuje degradaci slova „Love“) je nejúspěšnější hrou amerického dramatika Murrye Schisgala (nar. 1927), kterého známe také jako spoluscénaristu filmu Tootsie (1982) s Dustinem Hoffmanem v hlavní roli. Hra je brutální satirou na zneužívání slov vyjadřujících ten nejušlechtilejší



a nejkrásnější lidský cit – lásku. Pokouší se znázornit, jak je směšné, když předstíráme, že tento pocit zakoušíme a přitom vůbec netušíme, co je jeho pravým obsahem. Pro Schisgala samotného bylo největším přínosem této hořké komedie poznání, že tolik lidí opravdu dojala a přinutila diváky zamyslet se nad tím, že možná i pro ně se pojmy jako cit, věrnost, smysl života staly prázdnými, že už o nich mluví jen ve frázích. Její úspěšnost, a snad i nadčasovost, spočívá právě v komediálnosti. Životní ztroskotanec Pepa Vyskočil se právě chystá skočit z mostu, aby tak ukončil svůj zpackaný život. Náhodou jej však potká jeho bývalý (naoko úspěšný) spolužák z gymnázia Ondřej Pavlíček. Ten ale tohoto náhodného setkání využije zejména k tomu, aby se zbavil své manželky Kláry, kterou „přihraje“ právě Pepovi. Tím však své problémy nevyřeší – ba právě naopak... Tato směsice absurdního humoru, osvědčených principů tradiční britské komedie ve stylu Neila Simona a tragických aspektů spojených s lidskými osudy byla poprvé představena v Londýně v roce 1963. V Británii i na americké Broadwayi se dočkala více než 900 repríz. V USA získala prestižní ocenění Tony Award za nejlepší režii, produkci a scénografii. V roce 1967 vznikl na divadelní námět také film s Elaine Mayovou, Jackem Lemmonem a Peterem Falkem. Na domácích scénách se hraje od roku 1965, kdy ji v premiéře uvedlo Národní divadlo. V současnosti ji má na repertoáru pražské Divadlo bez zábradlí. Námí uváděná verze této inscenace byla přenesena do českého kontextu a upravena tak, aby byla bližší současným českým divákům a ukázala jim, že i když původní text vznikl před téměř půlstoletím, jeho myšlenky jsou stále aktuální a lidské city (upřímné i ty neupřímné) se nezmění, dokud naše civilizace bude existovat.



O souboru

DS Rachtámiblatník Praha (ZUŠ Taussigova), o.s. je ochotnický divadelní soubor, u jehož vzniku v roce 2000 stáli absolventi Základní umělecké školy Taussigova, Praha 8, studenti ze třídy paní učitelky Heleny Kostečkové. Během let se soubor rozšířil o další, dnes už nepostradatelné členy. Soubor se zaměřuje na klasické činoherní divadlo pro děti i dospělé publikum a účastní se soutěží a přehlídek amatérských divadel.



Výběr nepůvodní hudby, zvuk, zvukové efekty: Antonis Arabadzis, Pája Dvořák

Zvuk: Pája Dvořák

Světla: Matrix

Kostýmy a rekvizity: soubor

Kulisy: Antonis Arabadzis



Eric-Emmanuel Schmitt (*1960)

V současné době asi nejúspěšnější francouzský spisovatel se řadí i mezi významné světové autory. Eric-Emmanuel Schmitt se narodil na předměstí Lyonu v ateistické rodině. Původně se chtěl věnovat hudbě (klavír, skladba), rozhodl se však pro psaní. Vystudoval filosofii a po mystickém zážitku v jihoalžírské poušti pocítil, že byl „zaplaven vírou“. V roce 1991 byla uvedena jeho divadelní hra Noc ve Valognes, za dva roky velmi příjemně diváky překvapila další hra Návštěvník. Získala i několik francouzských prestižních cen „Molierů“. V roce 1994 vydal první román Sekta Egoistů. Jeho knihy vycházejí ve Francii v mnohatisícových nákladech a jsou překládány do mnoha jazyků. Velké popularitě se těší čtyřka novel o různých světových náboženstvích – buddhismu (Milarepa), islámu (Pan Ibrahim a květy Koránu), křesťanství (Oskar a růžová Dáma) a judaismu (Noemovo dítě).

Ve svých hrách se Schmitt s oblibou věnuje filosofickým, duchovním a historickým tématům. Hrdiny jeho her jsou často skutečné historické osobnosti, které se v jeho příbězích setkávají s postavami fiktivními. Jeho poslední hrou je Můj život s Mozartem (Ma vie avec Mozart, 2005).

pátek 5. listopadu / 19:00

Eric - Emmanuel Schmitt

HOTEL MEZI DVĚMA SVĚTY

DS Rachtámiblatník, Praha



V tajemném hotelu se setkáváme s několika zcela odlišnými lidmi v okamžiku pravdy, v okamžiku kdy všichni vidí svůj život a před nimi je více než jenom nejistá budoucnost. Příběh o životě, smrti a lásce. Příběh, který se dotýká nás všech. Hotel mezi dvěma světy je jemnou a přece napínavou hrou o věčném údělu všech lidí na světě.

Osoby a obsazení

Julien Portal	Antonis Arabadzis
Mág Rádžapúr	Radek Beníšek
Prezident Delbec	Marek Měchura
Laura	Denisa Vyčichlová
Marie Martinová	Diana Vyčichlová
Doktor(ka) S	Jindřiška Netrestová
Asistenti / Andělé	Petra Pátková
	Zuzana Benešová

Režie: Antonis Arabadzis



Osoby a obsazení

Klára Pavlíčková
Ondřej Pavlíček
Josef Vyskočil

Klára Havránková
Ondřej Buchta
Josef Širhal



Překlad: Rudolf a Luba Pellarovi

Produkce: Josef Širhal

Grafický návrh a realizace propagačních materiálů: Dan Růžička (ilustrace)

Technická spolupráce - osvětlení a ozvučení:

Jan Gottwald nebo Ondřej Plotěný nebo Milan Sousedík

Režie: Jan Gottwald



Ocenění

Doporučení na celostátní přehlídce činoherního divadla Divadelní Děčín 2010, 2. místo na krajské přehlídce Dačické kejklování 2010, Vítězné představení a 100% hodnocení od diváků na přehlídce Žně na stodole 2009, Jiříkovice, 4. místo na festivalu Setkání na prknech 2009 ve Veverské Bítýšce, Cena za herecký výkon pro Kláru Havránkovou na krajské přehlídce Dačické kejklování 2010, Cena za herecký výkon pro Ondřeje Buchtu na krajské přehlídce Dačické kejklování 2010, Cena za herecký výkon pro Josefa Širhala na krajské přehlídce Dačické kejklování 2010, Cena Klubu mladých diváků pro Ondřeje Buchtu na celostátní přehlídce Moravský FEMAD Kroměříž 2010, 2. místo pro Ondřeje Buchtu v hlasování o nejlepší mužský herecký výkon na celostátní přehlídce Moravský FEMAD Kroměříž 2010, Cena za herecký výkon (Divadelní otýpka) pro Kláru Havránkovou na přehlídce Žně na stodole 2009, Jiříkovice

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní a literární agentura, Krátkého 1, Praha 9

pondělí 1. listopadu / 19:00

POSTAV NA ČAJ!

Cirkus Mlejn, Praha



Představení ve stylu nového cirkusu zavede beze slov diváky na sever, který je ještě chladnější a nehostinnější, než středoevropská zima roku 2010.

Absolventky katedry pantomimy na pražské HAMU, Eliška Brtnická a Jana Klimová, se pro svou inscenaci nechaly inspirovat závěsnou a jevištní akrobacií a manipulací s předměty; výsledkem je vtipná, pohybově i tematicky pestrá groteska Postav na čaj!

"Uvařit čaj z jednoho kilogramu ledu může být otázkou několika minut, někdy se ale taky může zdát, že to trvá celou věčnost. Zvláště když se ve dvou nejste schopní domluvit." na tom se překvapivě shodli obě herečky i dramaturg, který dodává, že „je překvapivé, že zima není tak depresivní, jak by se na první pohled zdálo“ a že naopak „místy je to pěkná groteska!“

Ve sněhu se pohybují Eliška Brtnická a Jana Klimová
Dramaturgie a zvuk Vít Neznal
Scéna a kostýmy Marianna Stránská
Světla Vlado Veleta
foto Vojtěch Brtnický
Produkce Dagmar Brtnická



čtvrtek 4. listopadu / po Božce

Vladimír Fekar

SESTRA

Divadlo Dagmar, Karlovy Vary



Patnáctiletý Sven jednou v šuplíku najde rodný list své mrtvé Sestry, o které nevěděl. Brzy nato se mu Sestra zjeví. Skrze hledání pravdy o své Sestře a její smrti a zároveň skrze snahu o porozumění ztroskotanému vztahu svých rodičů se snaží nalézt vlastní identitu.

Studio Divadla Dagmar

Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy je součástí otevřené společnosti profesionálních divadelních umělců, která pracuje od roku 1993. Studio vzniklo na jaře 2001 z bývalých členů Dětského studia tvořivé dramatiky a ve spojení s pedagogickou školou pracuje od konce školního roku 2005/06. Je složené převážně ze studentů středních škol. Dramaturgie Divadla Dagmar jsou zaměřena zejména na systematickou tvorbu pro děti a mládež. Za dobu svojí existence bylo divadlo se svými inscenacemi pozváno do Rakouska, Chorvatska, Německa, Kanady, Litvy...

Osoby a obsazení

Sven	Tomáš Havlínek
Patti	Tereza Pachtová
Máma	Ivana Sedláčková
Otec	Jan Hnilička

dramaturgie František Hnilička

choreografie Jan Hnilička

světla a zvuk Hana Franková

režie Hana Franková

čtvrtek 4. listopadu / 19:00

Kateřina Rezková

BOŽKA

aneb Jak to možná nebylo

DDS Hladká vrtule, Slaný



Scénář pro jednoho herce napsaný „na tělo“ desetileté Barči, která je členkou DS Vrtule. Inscenace je krátkým apokryfem o tom, co všechno se může stát, když si děti hrají. Především, když jde o dítě Boží.

Nadšenci a fandové divadelního umění z 3. ZŠ ve Slaném založili v roce 1994 vlastní divadelní soubor, který má od roku 1997 vlastní domovskou scénu - klub BUNGR.

Jak to všechno vzniklo?

Zakladatel a režisér učitel Jiří Rezek napsal první hru na motivy Exupéryho. V této hře si zahrál roli pilota. Hlavní rekvizitou v této hře byla vrtule letadla. A právě od této rekvizity se odvíjí název našeho amatérského souboru - VRTULE. V roce 1997 škola svépomocí vybudovala v bývalém krytu civilní obrany stálou vlastní scénu pro 80 diváků s osvětlovacím a zvukařským pultem. Jak čas běžel, ve Vrtuli neustále přibývalo herců jako hub po dešti. A tak se v roce 2000 divadelní soubor Vrtule rozdělil na tři části. Ti nejmladší dostali přívlastek hladká, ti starší roztočená a ti nejstarší vrásčitá. A od té doby již vystupují členové divadelního souboru Vrtule jako Hladká Vrtule, Roztočená Vrtule a Vrásčitá Vrtule. Po jedenácti letech vedení DS Vrtule odchází její zakladatel, pan učitel Jiří Rezek. Vedení souboru přebírá jeho dcera Katka Rezková. Bára Hořejší - představitelka Božky, je nyní členem Hladké Vrtule. S tímto představením se zúčastnila přehlídek na Stochově, v Trutnově, Praze, Karlových Varech, ve Slaném. Byla vybrána a přímo doporučena na Jiráskův Hronov 2010.

Hrají

Božka: Barbora Hořejší

Hlasy: K. Rezková, K. Ekertová, M. Pokorná

scénář: Kateřina Rezková

technika: Petr Hlaváč

hudba: Jablkoň

režie: Kateřina Rezková, František Oplatek, Jiří Rezek

úterý 2. listopadu / 19:00

William Shakespeare, Jiří Jelínek

RICHARD 3

Tichý jelen, Roztoky



S jídlem roste hrb

Komická variace na zlé téma. Loutkami proti tragédii. Slavný shakespearovský záporák už zase v akci - vraždí, slídí, pátrá, řadí, intrikuje. Živá hudba živý humor, mrtvé loutky.

Zakladatelé

Jirka Jelínek - herec, autor a režisér Divadla Husa na provázku, Divadla DNO a divadla Tichý jelen a Kajak. Špatně zpívá, neblaze artikuluje a ještě k tomu rád.

Jitka Tichá - herečka, autorka, režisérka, zpěvačka divadla Bořivoj, Ledňák, Divadla Bez Franty a divadla Tichý jelen, matka 5 dětí.

Zuzka Vítková - herečka divadla DNO, Jeslíčky, ilustrátorka, básnířka a fotografka starých rodin, vypadá krásně, neudrží rytmus - srdečná arytmie bez šindele.

Theodora Tichá - herečka, muzikantka, skautka, tanečnice, sourozenec 4 dětí, nešťastné dítě jedné neblaze proslulé matky, divadlo Bez slovníku, Bílá síť, taneční skupina Chores.

Honza Kuželka - zpěvák, baskytarista, bubeník, řidič, osvětlovač, technik, kompozitér, otec 4 dětí, majitel vozu Svatopluk.

Monika Formanová - krasojedkyně, dramatická umělkyně, výtvarnice, lidová drátkařka, matka Pipušky, profesionální zabíječka much.

Marie Jansová - herečka řady evropských divadel, cestovatelka, skvělá stopařka, černošská tanečnice, soprán, destruktivně kreativní, často ztrácí identitu.

Matěj Sob Pospíšil - Dette er det eneste jeg kan skrive på norsk. (životopis v norštině)

středa 3. listopadu / 19:00

Josef Tejkl

ELEGIE TYROLSKÁ (CHRÁM BOLESTI)

Rádobydivadlo Klapý



Dramaturgická úprava, režie a scéna

Jaroslav Kodeš

Hudba: Jiří Strohner, Kantoři, Vladimír Zahradníček, Gabriel Fauré

Kostýmy: Lucie Jiříková j.h.

Obrazy a grafika programu: Pavel Macák

Fotografie aktů: Milan Drlík j.h., Petr Gebelt j.h.

Světla a zvuk: Jan Kaška, Pavel Hurych

Scénu vyrobil: Jaromír Holfeuer, Josef Tuček



Osoby a obsazení

Josef	Ladislav Valeš	Herr Kulischek	Jaromír Holfeuer
Marie	Veronika Valešová	Klára	Liběna Štěpánová
Dr. Pilz	Eva Kodešová st.	Jakub	Vít Šťastný
Dr. Mayr	Pavel Macák	Magdalena	Marcela Vykouková
			Petra Znamenáčková

Slovo AUTORA:

DRAMA „CHRÁM BOLESTI“ VYTRYSKLO Z DUŠE
TATY, ČERSTVĚ ZMŮČENÉHO ZKÁTOU MILOVÁ-
NÉHO SYNA. POD NÁZVEM „TYROLSKÁ ELEGIE“
BYLO PROMOVÁNO NA CENĚ ALFŘEDA RADOKA
A ULOŽENO AUTOREM DO ŠIFROVÁNÍ JAKO
NEHRATELNÉ.

PO SMĚDNUTÍ NĚKOLIKA POSLEDNÍCH
INSCENACÍ LAOI VALEŠE A JARPY KODEŠE
POJAL AUTOR DVOJERN V TENTO TÁNDEM*
A TEXT JIM SVĚŘIL. DRAMATURGICKÁ
ÚPRAVA JARPY KODEŠE VELICE INVENČNĚ
KRÁTÍ, ZBAVUJE TEXT DO ZNÁMÉ MÍRY
SEBEDOBŘADOBŮ A STREMRÁKŮ
PASÁŽÍ, JE V DOBRÉM SLOVA SMYSLU
UPRAVEN CHTIVOU A SVÝM ZPŮSOBEM
AUTORSKOU PŘEVÁDÍ TOTO DRAMA FAKTŮ
DO OBECNĚ PLATNÉ DIVADELNÍ TO DOBY.

Když Pepík Tejkl svěřoval Rádoby-
divadlu Chrám bolesti, drama uvádíme
pod původním názvem Elegie tyrolská,
prohlásil, že nám dává volnou ruku k
jakýmkoli úpravám. To bylo v létě roku
2007. Několikrát jsme spolu komuniko-
vali e-mailem a já vysvětloval důvody,
proč chci do textu zasáhnout. Pepík nic
nenamítal, rozuměl mi, a tak jsem mu o
rok později na Jiráskově Hronově roku
2008 trochu rozechvěle předložil svoji
verzi. Pepík ji hned v rohu radniční
restaurace přečetl a bez připomínek
odsouhlasil. Stanovil si jedinou pod-
mínku - otisknout v programu slovo
autora. Tu také hned písemně na papíru
vytrženém z bloku k souhlasu přidal.
Pepíku, tvé přání plníme.

Jaroslav Kodeš

Znám lidi, kteří dodnes nemohou uvěřit, že Pepík Tejkl zemřel. Znali totiž jeho ohromnou lásku ke všem životním projevům, šíři jeho zájmů, schopnost naplno a s imaginací bravurního životního požívačnicka prožívat všechno, s čím se potkal a čemu věnoval svou neutuchající pozoruhodnou energii. Novinářské klíše by to shrnulo jedním známým a otřepaným klíšem: Pepík byl renesanční osobnost. Řekněme to ale jinak. Pepík měl dar mnoha předpokladů, jež věru nebyly průměrné. Maloval, psal, učil a kromě dalších aktivit také hojně a s vášní lezl po horách. Řekl bych, že tam, v těch výškách se mu dostávalo čehosi, co by se snad dalo nazvat transcendentálností, ale raději bych, kdybych se nebál velkých slov, napsal, že se potkával s nadpřirozenem, s něčím, co přesahuje lidské pozemské bytí. Včetně krutých zkušeností, jež jej na těchto výstupech také potkávaly a jež možná patřily k těm nejhlubším, které mu ona setkání s tou sférou nadlidskou s největší naléhavostí poskytovala. A odtud nepochybně rostla i jeho touha nahlédnout své zážitky pozemské touto optikou. Postavil-li v jedné ze svých posledních her proti strážním, svízelným i radostem každodenního mužského žití, jež nemůže být bez žen, ale ani s nimi, nádheru z poznávání vesmíru, měřil-li jeho nekonečností tento všední lidský úděl, oslovoval-li v této souvislosti jakousi tajemnou a mocnou nade vším vládnoucí bytost, pak je to svým způsobem jasná a přímočará výpověď o tom, proč Pepík musel dělat divadlo. Nedělal jej pro výsledek, pro dokonalost inscenace, pro přesně vybroušený tvar. Dělal jej pro možnost prožít a sdělit divadlem všechnu tu svou mnohostrannou lásku k životu. A dal jí skrze ně podobu, v níž se vyznal ze všeho, co jej pálí, tíží, těší i povznáší. Jestli někdo pro mne ztělesňoval ryzí ochotnický vztah k divadlu ve své prapodstatě, pak to byl Pepík. Z této substance vyvřela i Elegie tyrolská. Jsem rád, strašně rád, že spatří světla ramp. A pevně věřím, že pro nás, kteří jsme Pepíka dobře znali, se tímto představením mezi nás vrátí jeho duch. A že ti, kteří se s ním setkají jako diváci, alespoň v nějaké míře pocítí, že upřímnost a otevřenost této výpovědi o možná nejhorším Pepíkově životním zážitku, kdy jej hory připravily o syna, je víc než jen pouhým vyprávěním o jakýchsi událostech. Že je to vyznání, jehož hloubka se dá měřit nezměrností utrpení, a z kterého vznikla i Pepíkova víra v nezdolatelné zdroje života, jež tak ve všech jeho polohách miloval.

Jan Císař